

LA FILOSOFIA QUÀNTICA COM A FORMA D'ESOTERISME

Ferran Teixidor Valle
Professor jubilat de Filosofia

Des de fa un temps que es parla de filosofia quàntica en diferents àmbits sobretot a Alemanya i Itàlia, ara sembla que la moda ha arribat també a Espanya. Aparentment i a primer cop d'ull, semblen dos conceptes contradictoris: filosofia i quàntica.

La quàntica, concretament la mecànica quàntica és una branca o especialització de la física, un dels aspectes més forts de la ciència, i entenem per ciència aquell saber comprovat, experimentat i acceptat per la comunitat científica fins al punt que forma part dels llibres de text utilitzats en escoles i universitats. Per filosofia entenem aquell saber o discurs que vol interpretar, explicar o buscar el sentit de la vida, del món, de les accions o dels gestos, per exemple, sense cap aspiració de científicitat, cosa que no vol dir de coherència lògica, ni de poder predictiu; entenem, per això, que no vulgui convertir-se en discurs definitiu i inamovible, encara que també aspira, en el fons, a formar part dels llibres de text. Ara bé, es tracta d'un saber que encara que sense ser comprovat o experimentat, sí que és tolerat i en alguns casos respectat àmpliament.

Aquesta, podríem dir, és una definició ben àmplia de filosofia però caldria concretar la qüestió quàntica, que encara que formi part de la CIÈNCIA en majúscules, sabem des de Heisenberg i el seu principi d'incertesa que només podem saber estadísticament o probabilística la posició i velocitat d'una partícula, la qual cosa implica que la certesa, veritat absoluta, no és assolible i més encara després de la paradoxa teòrica del gat de Schrödinger on s'evidencia que l'observador altera/modifica la realitat. Això comportaria que intentar parlar avui d'un saber científic definitiu, inamovible i com a VERITAT absoluta, és una aspiració que ha quedat del tot obsoleta i caldrà acceptar, certament, una certa in-concreció o aproximació probabilística, sempre parlant a escala subatòmica, no a escala de la realitat on ens movem els humans; aquest seria un altre nivell. Però d'aquí que la filosofia quàntica vulgui barrejar els dos nivells i amb ànsies de científicitat, com sembla que pretén fer, quan parla de curació quàntica, o de contaminació electromagnètica per exemple Frank Kinslow. Cal recordar que encara no s'ha trobat cap fórmula que pugui unificar tots dos àmbits; el que ho trobi serà el proper premi Nobel, segur. O quan es postula que l'equilibri d'energies

que formen la vida humana, sigui a escala cerebral o físic, puguin ser manipulats i/o alterats amb imposicions de mans (Frank Kinslow) o litúrgies dirigides per "especialistes" per exemple Klaus Medicus i l'Institut Q!, que es volen mantenir reservades a un nucli d'iniciats(?), convida més a pensar en posicions esotèriques que no en opcions científiques. Ara bé, si entenem per filosofia quàntica el conjunt d'ensenyances, doctrines i tècniques de curació de desequilibris energètics que busquen un lloc i un reconeixement en el camp de la salut, per exemple Bruce Lipton i les "cèl·lules intel·ligents" que diu que cal tenir en compte l'entorn i els camps energètics en la curació i/o l'energia de la ment per a guarir el cos, etc, o Ulrich Warnke que parla de la contaminació magnètica com arrel de tots els mals, de la mort d'abelles per aquesta causa o de la desorientació d'aus migratòries i dels seus dispositius de teràpia magnètica i, sobretot, del poder de la psique humana, el món dels somnis, les arts curatives i la relació entre cos, ment i l'ànima material per a controlar tota la qüestió: tot es deriva de la consciència. El seu llibre *Quantemphilosophie und Spiritualität*. Scorpio. 2011, il·lustra el tema. Doncs el conjunt d'aquests autors ens porta a pensar que freguen més la pseudociència que l'àmbit de la medicina pròpiament dita.

Però, si considerem a la filosofia quàntica com un discurs que ens diu, per exemple: "que existeixen totes les realitats simultàniament en forma potencial, diferent de les lleis físiques que coneixem", o "que creem la realitat perquè la nostra percepció es limita a comparar allò que experimenta, amb estructures que estan a la memòria", o "que la matèria no és quelcom estàtic i predictable com es pensava, sinó insubstancial, perquè en el món subatòmic existeix una gran energia en un petit espai-temps" o "que quan no mirem la realitat és una ona de possibilitats i quan l'observem i si parem atenció, és una partícula d'experiència." O molts més exemples d'aquest tipus, podem doncs pensar que la visió que ens dona la filosofia quàntica de la realitat és molt fantàstica, fins i tot mística, però respectable, i que possiblement tingui encara molt camí per córrer, fins que es pugui treure de sobre la capa d'esoterisme que s'ha posat.